

Štev. 24.

V Ljubljani, v sredo 14. junija 1916.

Leto III.

Slika z bojišča: Zakopi in žične ovire naših vojakov na ruski fronti.

Kje dom je moj?

Kje dom je moj?
Sava teče po ravninah,
Drava dere po pečinah,
glej, povsod pomladni cvet,
zemski raj mi na pogled.
In to je slovenska zemlja,
na Slovenskem dom je moj!

Kje dom je moj?
Tam, kjer Soča v blagem kraju
vije se — podobnem rajju,
Tam, kjer žlahtne trtice
venčajo goričice!
In to je slovenska zemlja —
na Slovenskem dom je moj!

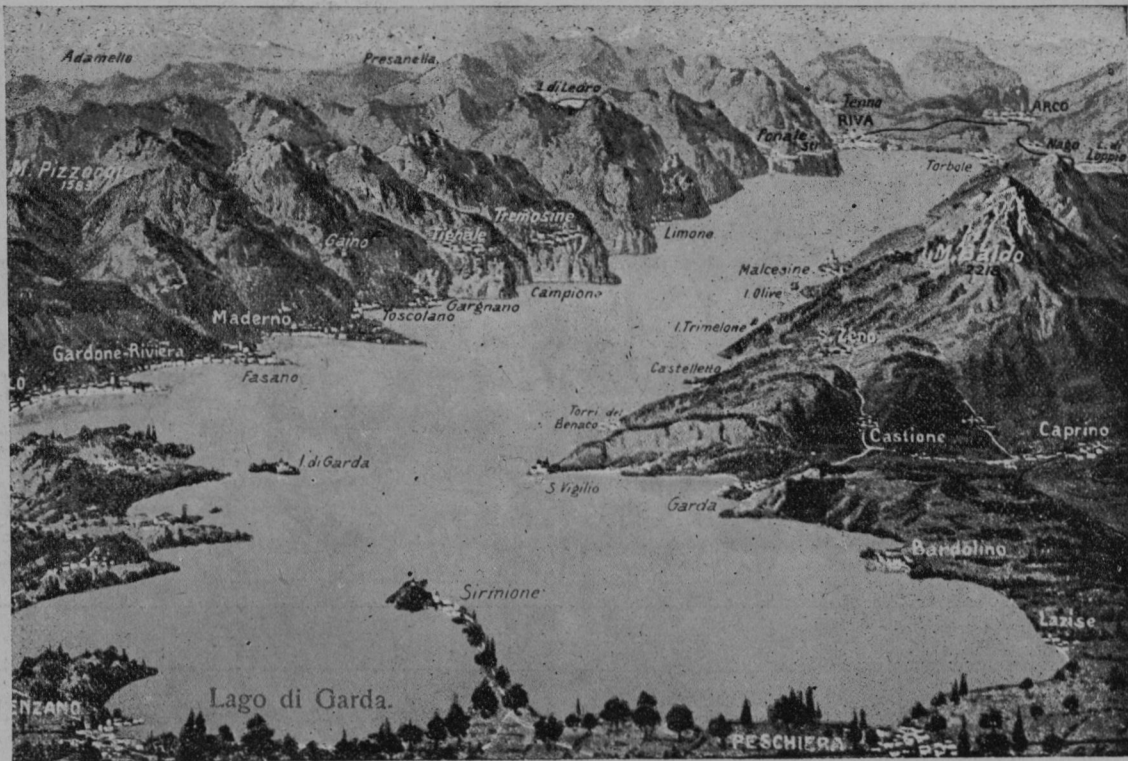
Kje dom je moj?
V sinjega morjá zrcalu,
čudapolnem ogledalu
se primorski kraj blišči
z brežčki preprijaznimi.
To pa je slovenska zemlja —
na Slovenskem dom je moj!

Kje dom je moj?
Kjer slovenske slišiš peti
pesmi, kjer junaki vneti
si slovenske deklice
zbirajo za ljubice.
Tam, kjer vlada čut slovenski —
na Slovenskem dom je moj.

Kje dom je moj?
Korotan, Primorje, Krajna,
ž njimi Štajerska sijajna:
dom rodú so slavskega
dom rodú junaškega.
In to je Slovenija mila —
med Slovenci dom je moj!

Južnotirolsko mesto in trdnjava Rovereto, odkoder se je začela naša velika ofenziva na laško ozemlje dne 16. maja t. l. Skozi mesto teče Adiža ali Ečava.

Prekrasno Gardsko jezero z divnimi kopališči; severni del leži še na Tirolskem, večji južni pa že v Italiji. Okoli jezera divjajo boji. (Glej notico!)

Rasmus Christian Winther: *

Spovednica.

V cerkvi svete Magdalene v Girgenti je bilo vse pripravljeno za veliko slavnost. Vse je bilo okrašeno na običajen način z rdečimi tkaninami in cveticami. Opoldne so delavci zapustili cerkev, in sedaj je tu prevladala čudna bolestna tišina, ki je v katoliških cerkvah tako prijetna in srce dvigajoča.

Dva gospoda sta se med tihim pogovorom sprehajala po dolgem hodniku, ki se vleče ob severni steni cerkve, in zdelo se je, da uživata senco in hlad cerkve, kakor bi bila na javni promenadi. Prvi je bil približno petindvajsetleten mož, velik, močne postave, s širokimi rameni in resnim obrazom brez izrazov strasti: Don Antonio Carracciolo,

*) Rasmus Chr. Winther, danski pisatelj in pesnik, roj. 1796, umrl 1876 v Parizu. Bil je predvsem lirik. Napisal je več knjig, verzov in novel.

marki d' Arena. Drugi nežne in vitke postave in komaj odrasel deški dobi, je obračal svoj krasni, živahni obraz s temnimi, skoro ženski očmi na vse strani z opazujočim pogledom, kot da bi imel tu kaj govoriti. Saj je tudi imel, kajti bil je arhitekt, ki je vodil delo, nedavno z Rima se vrnivši Giulio Balzetti. Naglo se je vstavil.

»Za šalo vam odkrijem, gospod marki, tajnost, ki jo, mislim, ne pozna nikdo izven mene«, je pravil z zaupnim glasom, kot govorimo s prijateljem, v čegar hišo zahajamo vsak dan. »Saj veste, da nam stabnikom učinki akustike pripravljajo dostikrat presenečenja, kjer se jih najmanj nadejamo in najmanj želimo. Slučaj mi je izdal, da kdor stoji tu, na tej beli mramorovi plošči, sliši popolnoma jasno vsako besedo, tudi najtišji šepet od tamle, kjer vidite predzadnjo spovednico, ne da bi osebe, ki so na črti med tema dvema točkama, slišale le eno besedo, četudi bi bile temu mestu še tako blizu. Ostanite tu! Grem k spovednici in presenečeni boste nad tem naravnim čudežem!«

Odšel je; a komaj je napravil nekoliko korakov, je zaslišal marki razločen šepet, čegar vsebina ga je spravila v najsilnejše razburjenje. Stal je strme, v obrazu bel kot mramor, kot da je dotaknjen s čarobno palico. Napeta pozornost, ki se je javila v njegovih, sicer tako mirnih potezah, je dala slutiti, da sliši nekaj zelo nenavadnega. Ni ganil z udom, komaj je dihal, kot človek, ki stoji ob robu brezdna in se boji, da se pogrezne; edina premikajoča se stvar na njem so bile njegove vrteče se oči in buhajoče srce.

V tem trenutku se je vrnil mladi arhitekt in pravil že od daleč z usmevom: »Ni mi bilo mogoče izvesti poskusa. Nekdo je v spovednici, kolikor sem videl, dama v zavoju — ali, moj bog, kaj pa se godi z vami?« Marki si je položil po navadi Italijanov prst na ustnice in ostal nepremično na svojem mestu. Po nekaj hipih je globoko vzdihnil; soha je oživela in stopila iz magičnega, začaranega kroga.

»Nič ni, dragi Giulio!« je rekel z mirnim glasom; »nikar ne mislite o meni, da sem babjeveren. A zagotavljam vam, tajinstvenost tega nenavadnega prirodnega pojava me je pa le čudno presenetila. Idiva! Na svežem zraku se že zopet pokrepčam!« je nadaljeval in se zaupno zavesil v Balgattija, šel z njim

na sprehod v mesto. Ko sta se bila nahodila, se je poslovil od mladeniča: »Saj pridete jutri po slavnosti gotovo kakor običajno v našo vilo? Na svidenje!« — — —

Drugo jutro zelo zgodaj je stopil marki v predsobo svoje žene. Sobarica, ki je prišla ob istem času skozi druga vrata, je široko odpirala oči.

»Je li gospa zvonila«, je vprašal marki.

»Ne, ekscelenca,« je odgovorilo dekle, se globoko priklonilo in zardelo.

»Potem pa tu počakaj, dokler ne boš pozvana!« je rekel marki in odprl vrata oblačilnice, ki je bila pred spalnico. Ko je vstopil, mu je prišla nasproti njegova mlada, dražestna žena v jutranji obleki tako lehki, kot je bilo to le mogoče, namreč taka, kakršna je vstala iz postelje. Marki je obstal, kot presenečen nad krasoto svoje žene in delal se je, kot da bi sploh ne opazil notranjega nemira in burje, ki ji je pregnala vso kri iz obraza, a zato tem silnejše delovala v srcu in ji vzburla polne prsi pod belo nočno obleko.

»Pa si zgodaj pokoncu, Antonio!« je rekla komaj slišno mlada žena z negotovim nasmehom in silno zardevajoča. »Kaj hočeš tu?«

»Kaj bi bilo čudno, moja Cauretta, svetlo mojih oči!« je rekel marki z najmehčim in najmilejšim naglasom, »kaj bi bilo čudno, če bi prijahal k tebi rano in pozno? Toda ne, ljubljena! Danes moj obisk pravzaprav ne velja tebi. Veš, da je danes praznik svete Magdalene in da je zato velika slavnost. Meni pa je prišlo na misel, da bi se pripravil na svojo pobožnost z opazovanjem krasne Tizianove Magdalene, ki visi v tvoji spalnici. Dovoliš?« je dodal marki mehko, bližajoč se s počasnimi, krepkimi koraki vratom.

»Tam je tak nered«, je odgovorila mlada žena z naglim pogledom skozi pol odprta vrata, »toda — le pojdi, medtem se pričnem oblačiti.«

In vstopil je.

»Kako dražesten«, je rekel s hudo mušnim glasom, »kako privlačen je ta nered! Te gracijozno zmešane obleke, ti majčkene čevljički! Kako čudno balzamičen, fantazijo vzbujajoč je ta zrak! V tem je resnična poezija!«

Njegov izkajoči pogled se je uprl na belo, razgrnjeno posteljo; prešivana svilena odeja je bila potegnjena in razložena po dolgem, a pod njo so se jasno risali obrisi človeškega telesa, ki je ležalo stegnjeno, tako da ga je bilo čim najmanje videti.

Grobovi naših častnikov, podčastnikov in vojakov v gozdiču nad Bruneckom na Rienzi v vzh. Tirolski. Pokojniki so vsi umrli za dobljenimi ranami.

»Sedem«, je rekel marki z mirnim glasom, »da se do sitega nagledam tega mojstrskega dela.«

S temi besedami je vzela belo, s širokimi pentljami obrobljeno blazinicco, jo tiho položil na mesto, kjer je bilo menda obličje skrite osebe ter je sedel na njo z vso težo svojega silnega telesa, medtem ko se je njegova desna roka trdno opirala ob prsi ležečega. Ne da bi se brigal za neprostovoljne, besne in konvolzirne zgibljaje in sunke v smrtnem strahu se nahajajočega človeka, je nadaljeval marki z mirnim in trdnim glasom:

»Kako dovršena je ta slika! Kako plemenito in resnično sramežljivo zakriva krasna pokoreča se grešnica svoja gola ramena in prsi s svojimi dolgimi, zlatimi kodri in mehkim, krasno oblikovanima rokama medtem ko obrača svoj pobožni, skesani in s solzami skaljeni pogled tja, od koder naj pride milost in usmiljenje! Človek postane pesnik, če gleda tako umetniško delo! Ampak meni manjka talenta za poezijo. Mesto tega ti povem nekaj, kar se mi je pripetilo včeraj.

Naš prijatelj, Giulio Balzetti, me je vodil po cerkvi svete Magdalene. Pri tej priliki mi je pokazal nego mesto ter rekel, naj se

postavim tja, kajti, kot je pravil, sliši se na onem mestu popolnoma jasno vse, kar se na drugem, precej oddaljenem na primer le šepeta. In res! Na onem drugem mestu stoji ravno spovednica številka šest. Komaj sem se postavil na rečeno mesto, sem slišal prikupljiv glas — bog ve, čegav je bil! — Spovedoval se je skrbi svojega srca in svojih malih grehov duhovniku. Rekla je, da ima moža, ki ga ljubi, da ona ga ljubi in on ljubi tudi njo: tako dober je k nji in daje ji mnogo prostosti — skratka, bila je tako pravična napram možu, kot bi si mogel mož le želeči! — ali — ljubila je sedaj tudi še drugega! — Njegovega imena ni imenovala; bilo bi me pač zabavalo! Gotovo je bil eden naših mladih, lepih gospodov tu v mestu! Tega drugega je torej ljubila — ni si mogla pomagati, — tako je pravilo ubogo dete, a mislila je, da ima njeno srce dosti prostora zanj poleg moža. Bil je tako plemenit, ta drugi, tako krasen, in oboževal jo je. — Ne! nemogoče ji je bilo, mu kaj odreči! Sicer pa, če mož o tem ničesar ne ve, mu ne povzroča bolesti; a tudi če bi zvedel in bi bila njegova ljubezen do nje resnična, gotovo bi ji odpustil in ljubil bi jo dalje . . . — In govorila je še mnogo takega. Povedala je, da sta se dogovorila, da je obišče danes zjutraj rano — torej ravno sedajle, v tem trenutku morata imeti svoj sestanek! — in trdno se je odločila za njegov in svoj lastni mir, da mu dovoli vse; kajti tako je mislila — slišiš? — tako je mislila, bo vsaj hitro konec.

Marki je vstal s svojega groznega sedeža, pod katerim je prestal vsak pregib.

»Ali je že dolgo, odkar si bila pri spovedi, draga Lavra?« je vprašal marki.

Nič odgovora.

»Sedaj ima moj angel gotovo zopet igle v ustih, a jaz sem te prosil vendar, že tolikrat, da ne stori tega! Je že dolgo, odkar si bila pri spovedi?« je ponovil z močnejšim glasom.

»Ne!« je odgovorila mlada gospa komaj slišno.

»A propos!« je rekel marki »ali se peljeva danes skupaj k cerkveni slavnosti? Točno opoldne prične procesija, — dam zapreči. Ne smeva zamuditi!«

Vstopil je v oblačilnico. Mlada žena je sedela ondi v velikem naslonjaču, njeni bogati, črni kodri so viseli po obeh straneh,

Stroj za izvajanje strupenih plinov, zaplenjen na laški fronti.

smrtna bledota je pokrivala njen obraz in obe roki sta ji ležali na kolenu.

»Kaj ti je, ljubljeno dete?« je vprašal marki s toplim mirom in neizpremenjeno vljudnostjo na ustnih. »Gotovo si prerano vstala? — A vrhu tega se še sama mučiš z oblačanjem! Kje pa je Pepitta? Pozvonim!«

Potegnil je za zvonec, pritisnil ji poljub na čelo in zapustil sobo.

Opoldne, ko so vsi zvonovi v mestu slavnostno zvonili, se je ustavil markijev bogato pozlačeni voz, v katerega so bili upreženi štirje v zlatih naveskih se blesteči belci, pod obokanim vhodom palače, in četa bogato oblečenih pažev, tekačev, slug in lovcev se je postavila, prečakujoča gospode.

Ni trajalo dolgo in marki v sijajnem dvornem odelu, z zvezdami na prsih in s klobukom v roki je privedel z drugo roko mlado, krasno, a smrtnobledo gospo spodobno in prikupljivo s širokih mramornatih stopnic. Njeno obličje se je zdelo hladno in okamenelo kot obraz sohe, okoli katere so korakali, a njegove oči so žarele od nenavadne živahnosti in leska. Prihiteli se lakaji, voz je bil odprt, vstopila sta in se odpeljala iz palače, po ulicah, čez trg; mimoidoči so se obračali in pravili drug drugemu: »Kako srečen par se pelje tamle!«

Arhitekt je izginil. Nihče ni slutil, da je ležal na dan slavnosti mrtev in zabuhel z grozno spačenim obrazom na tleh v oblčilnici mlade dame, med škatljicami in čevljkami; in da je bil sledečo noč po zvestem gospejinem slugi na hrbtu osla odnešen do bližnjega prepada in vržen vanj.

Cerkvi svete Magdalene je darovala markiza znatno vsoto za rešitev njegove duše.

Menih Don Gregorio — priljubljeni spovednik aristokratskega sveta — je tudi izginil; preječal je ostanek svojega življenja v podzemeljski ječi Camaldonskega samostana, kamor ga je privedel markijev vpliv.

Da je bila spovednica prestavljena, je lahko razumljivo.

Marki ni svoji ženi nikdar omenil tega dogodka; kot pred svetom, tako se je tudi doma vedel napram nji z velikim spoštovanjem, da, včasih celo nežnostjo, ki je bila pri njem itak neobičajna.

V njeno spalnico pa ni vstopil nikdar več.

K 600. rojstnemu dnevnu nemškega cesarja Karla IV. in „očeta češke vlasti“. Vladal je 1346—78. Dne 14. maja je minilo 600 let, odkar se je narodil v Pragi ta najslavnejši češki kralj, ki je proglasil Prago za glavno mesto češke in nemške države.

(Glej članek!)

Vojne laži.

Nikdar se toliko in nesramno ne laže kot med vojno. Nekateri lažejo iz hudobije, drugi iz sovraštva, tretji iz navdušenja. Lažejo pa ne le v govoru, nego še huje v časnikih, nekateri priobčujejo celo lažnive slike in fotografije. Držati se nam je torej le uradnih poročil, ki ne lažejo, čeprav so včasih temna in navidezno nepopolna. Uradna poročila povedo resnico, čeprav včasih odlomkoma, ker resnica se more dognati šele polagoma.

Začetkom septembra 1914 je po Nemčiji in Avstriji krožila vest, da je na tisoče in desetisoče ruskih vojakov poginilo v Mazurskih jezerih. »Priče« so poročale strahotne stvari o tem potopljenju in umiranju. Pisalo se je celo, da je nemška artiljerija noč in dan streljala, da bi nemški vojaki ne slišali kričanja v močvirjih potaplajočih se Rusov. Nemška uradna poročila niso o tem nič poročala, samo nemški konzul v Curihu je razglasil: »Po dosedanjih cenitvah se je v Mazurskih jezerih potopilo 150.000 mož«. Zdaj je tudi poslanec Kreth v nemškem državnem zboru o tem govoril, rekoč: »Ko je Bog poslal nemški armadi pravega moža, Hindenburga, je prišla nad Ruse božja kazen in nikoli se ne bo dognalo, koliko jih je v Mazurskih jezerih in močvirjih našlo smrt«.

Z ozirom na ta govor opozarjajo zdaj nemški časopisi na knjigo, ki jo je spisal profesor dr. Buch in iz katere je razvidno, da o kaki taki katastrofi sploh še govora ni. Nadučitelj Popp je sporočil dr. Buchu, da je tam, kjer se je vršila bitka, pri Tannenbergu, ozemlje tako, da je »silno težko se potopiti v kakem močvirju«. Politični predstojnik tistega okraja, baron Mirbach, je pisal, da so »vesti o potopljenih Rusih bajka in da se je po njegovih poizvedbah potopilo kvečjemu osem Rusov«. Politični predstojnik sosednega okraja, Poser, pa je sporočil: »V mojem okraju je generalštabni oficir dognal, da se je vsega skupaj potopilo — osem Rusov. Bajka, da se jih je potopilo na tisoče in tisoče, pa je bila tako razširjena, da sem dobival ponudbe, mi poslati apna za desinfekcijo«.

Zgodovina pozna mnogo podobnih bajk. Tako se Švicarji ponašajo, da so v bitki pri Gransonu l. 1476. ubili 7000 mož armade kralja Karla Pogumnega; v resnici so ubili sedem vitezov in nekaj hlapcev. V nemških zgodovinskih knjigah je brati, da so Nemci v bitki pri Hagelbergu ubili 4000 Napoleonovih Francozov, v resnici pa so jih ubili — 30.

Nemški listi opozarjajo glede verodostojnosti običajnih »očevidcev« bojnih dogodkov na stari nemški predgovor: V vojnih časih ne verjamem ničesar tega, kar mi kdo drugi pove in samo polovico tega, kar jaz sam povem!

Špijonova usoda.

Roman.

(Nadaljevanje)

„Prosim, spravi dobro te stvari. Važni rodbinski dokumenti so. Ne daj jih drugemu kakor meni. Kmalu izveš o meni kaj več“.

Policijski svetnik je pozorno čital. Baroničina služkinja Marjeta je stopila k stotniku in ga vprašala:

— Milostiva gospa baronica vpraša, če želi gospod stotnik tudi kaj brzojaviti.

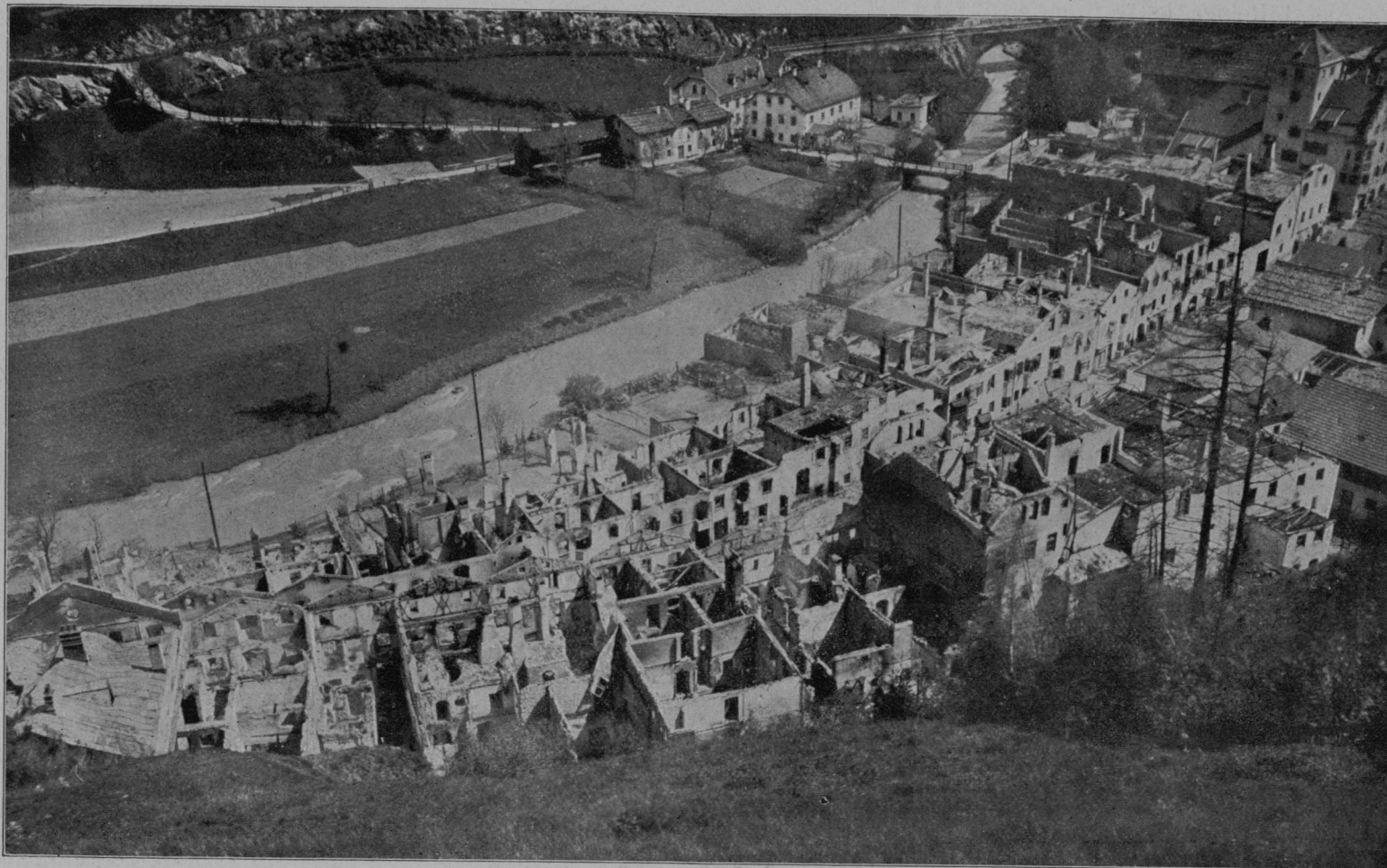
— Ne, hvala.

Služkinja je stekla z brzojavko v roki na peron.

Baronica se je pokazala ob oknu in pomigala svetniku.

Veliko vojaško skladišče krompirja ob Visli pri Brzesku Novem na Poljskem.

Velika tirolska vas Matrei ob Brennerju, ki jo je uničil požar. Matrei leži južno Inomosta ob Silli.

Koren je vstopil. Baronica je pospravljala pisalno orodje. Gledala ga je mirno in vprašala:

— Ali je dovolj, da vam obljubim povedati ime, predno zapustim vlak?

— Predno oba, vi in gospod stotnik, zapustita vlak.

— Da, oba. Ali hočete potrpeti in ne ukrenete tačas ničesar proti nama?

— Ne, baronica. Ne pozabite pa, da bom moral postopati v našem mestu brezobzirno, če ne pojasnite tega, kar sem vprašal.

Ko so se bližali koncu vožnje, je bila baronica molčeča in zamišljena.

— Zadnja postaja pred ciljem, je rekel policijski svetnik resno.

Potniki so uravnavali prtljago.

Stotnik je spenjal na kovčeku jermena.

Baronica je šepnila svetniku:

— Pridite na hodnik.

Na glas je rekla, da mora Marijeti nekaj naročiti. Šla je na hodnik.

Svetnik je stopil za njo.

Baronica je stala ob oknu in strmela v noč. Svetnik jo je zdramil z vprašanjem:

— Ali izpolnete obljubo?

— Da, je odgovorila.

— Kdo vam je torej dal dokumente?

— Dal mi jih je — grof Albert Reinen.

— Grof Albert Reinen?

Svetnik je pogledal presenečeno in nezaupno v strop.

— Grof Albert Reinen, je ponovil vprašanje, nečak feldmaršallajtnanta Holmhorsta?

— Da.

— In kje jih je dobil on?

— Ukradel jih je iz miznice mojega strica, generala Holmhorsta.

— Tisti večer, ko se je vršila tam domača zabava?

— Tisti večer, da.

— Sam? Brez pomagača?

— Sam! Popolnoma sam.

— Opozarjam vas baronica, da dolžite nekoga, ki je dozdej še nedotaknjen. Ali lahko dokažete, kar ste rekli?

— Bila sem priča tatvine, je odgovorila baronica.

— Torej potrdite lahko svoje trditve s prisego pred sodiščem?

— Če me spravite v ta neprijetni položaj, potem sem pripravljena tudi priseči.

Policijski svetnik je tudi trenotek premišljal. Nato je vprašal:

— Kako pride zraven ime stotnika Fernkorna?

— Tega pa ne vem. Prisegam vam, da nima o vsem tem niti pojma. Mojega brata ni osebno niti poznal.

Vlak je peljal mimo prvih hiš.

— Stotnik bo vendar lahko zdaj mirno stopil z vlaka? je vprašala baronica in pogledala ostro svetnika.

— Bodite tako prijazni in zglasite se jutri ob deseti uri dopoldne v moji pisarni. Ponovili boste pred pričami, kar ste mi danes povedali.

— Če mislite, da je potrebno, potem gotovo pridem.

— Potem ne bom oviral dalje ne vas, ne gospoda stotnika.

Policijski svetnik se je poklonil in mignil dr. Martiniču. Baronica se je vrnila v kupe.

— Peljite se takoj, je rekel svetnik dr. Martiniču, z agentom k grofu Albertu Reinenu in ga aretirajte.

Častnik v kmečki koči na Podgori na soški fronti.

* * *

Grof Albert Reinen je še trdno spal, dasi je bilo že poldne. Celo noč je sedel za mizo in igral.

Sluga je že trikrat zaman trkal. Grof je bil ukazal, naj ga ne budi pred eno. Zdaj se je bližala ena ura in sluga ga je pričel odločno buditi.

Reinen je pogledal, parkrat zazdehal, se pretegnil po postelji in hotel leči na drugo stran.

— Gospod grof, brzojavka je tukaj. Reinen se je jezno spet obrnil.

— Prinesi torej kavo, nesrečnik! Kje je brzojavka?

Sluga je ponudil brzojavko. Grof se je počasi dvignil, popravil za hrbtom blazine in raztrgal pečat. Z napol odprtimi očmi je čital. Pobelnel je popolnoma. Sun-koma se je zravnal in prečital še enkrat brzojavko.

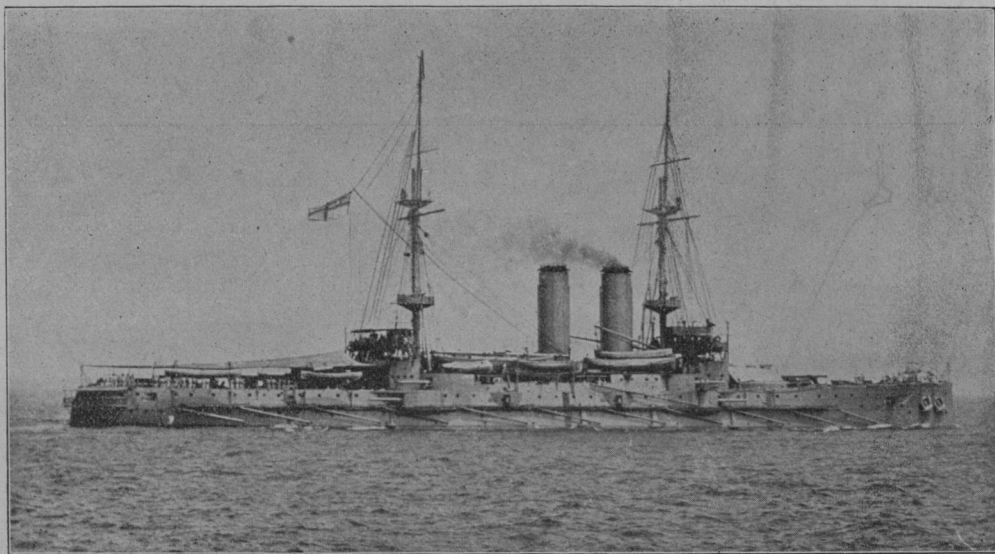
Skočil je s postelje.

— Kdaj je došla brzojavka?

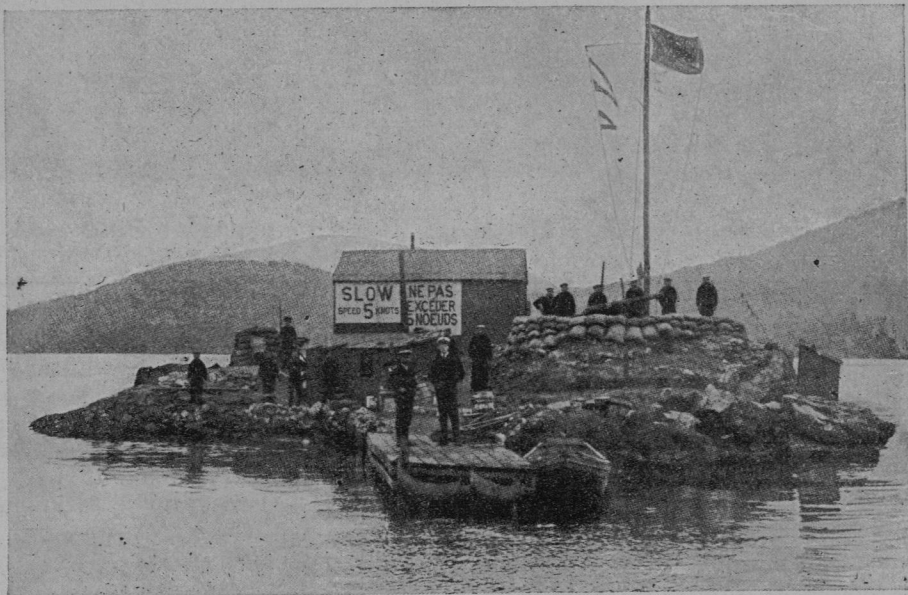
— Okoli osmih, gospod grof.

— In ti, osel, mi jo daš še-le zdaj!

— Naročili ste, gospod grof, da vas

Francoska oklopna križarka „Russel“, ki je v Sredozemskem morju zadela ob našo mino ter se potopila z vojaštvom vred.

Angleži so zasedli grški otok Mitilene. Signalska postaja na malem otočku pred Mitilenami blizu Grške.

pred poldnem ne smem buditi.

— Če pride brzojav, je to seveda drugače. Ali ne razumeš tega?

Sluga ni odgovoril. Vprašal je le, če sme pripraviti kopelj.

— Da, takoj in po brivca pošlji!

Grof Reinen je oblekel spalno suknjo, stopil k oknu in čital brzojavko tretjič. Bila je oddana zgodaj zjutraj v Pontebi. Glasila se je:

Pozor! Nevarnost. Odpotujte takoj. Midva sva opravila.

Podpisa ni bilo.

Reinen ni bil mož, ki dolgo premišlja.

Postavil se je pred zrcalo in motril svoj izžiti obraz. Nato je sedel k pisalni mizi in pregledoval predal za predalom.

Ogledal si je list za listom. Ko je vstopil brivec, je bil ravno gotov.

— Brke pod nosom stran!

— Ali čisto stran? je vprašal brivec.

— Da, čisto. Hočem biti moderen.

Četrť ure kasneje je stopil Reinen spet pred zrcalo in se v njem ogledoval. Pokimal je zadovoljno sam sebi.

— Ne bi vas spoznal, gospod grof, tako ste se izpremenili, je menil brivec.

Reinen je poklical slugo in ga poslal v mesto. Ko je bil sam, je oblekel lovsko

obleko, posadil na glavo majhen in zelen lovski klobuk, vzal iz mize debelo denarnico, jo vtaknil v žep in šel iz sobe.

Hišnik ga ni pozdravil. Gotovo ga ni spoznal. Tudi pismonoša ga je srečal in ga ni pozdravil.

Reinen se je peljal nekaj časa s tramvajem, nekaj časa z mestno železnico in dospel tako do prve železniške postaje izven mesta. Tam je stopil v brzovlak in se odpeljal.

Vozil se je proti Švici, dr. Martinič pa z agentom z južnega kolodvora proti njegovemu stanovanju.

Reinen je prišel srečno čez mejo.

Sluga je pojasnil komisarju, da prihaja njegov gospod redno še-le zjutraj domov. Da bi bil bežal se ni zdelo verjetno, ker je bilo v stanovanju vse na svojem mestu.

Agenti so potrpežljivo čakali pred hišo, kjer je stanoval Reinen, Reinena samoga pa je pripeljal vlak v varstvo švicarskih gora.

Štirinajsto poglavje.

Baronica Sternberg je prišla drugo jutro točno na policijo.

V biroju je bilo polno ljudi. Policijski svetnik je hotel urediti konfrontacijo tako, da bi baronica tega niti ne opazila.

Laški kralj jezdi po rimskih predmestnih ulicah na kolodvor.

Navzoča je bila tista služkinja, ki je videla gospo zlatoplavih las, in dalje tista dva kočijaža, ki sta jo vozila.

Ko je baronica vstopila, so jo vsi trije ostro motrili. Toda odmajali so z glavami.

Policijski svetnik je prosil najprej baronico, naj pritisne prste na pločo.

Baronici se je zdela zahteva čudna. Ker pa je trdil svetnik, da je to za nadaljnje postopanje važno, je storila, kakor je želel.

Odtiski njenih prstov in oni odtiski, katere je hranil dr. Martinič, so bili popolnoma različni. Gotovo je bilo, da baronice ni bilo-usodnega dne pri onem oknu.

Policijski svetnik je bil predober kriminalist, da bi bil zdaj še kaj dvomil o baronici nedolžnosti. Vsa sumničenja je bilo treba smatrati za slučajnosti, ki jih more baronica gotovo pojasniti.

— Prosim vas zdaj, povejte nam vse, kar veste o tatvini popirjev.

Baronica se je naslonila v fotelj nazaj, par sekund popomislila in nato pričela:

— Da boste moje ravnanje prav razumeli in tudi vse to, kar vam hočem povedati, moram seči daleč nazaj. Moj brat, kakor veste, se je pojavil v Markonu, ko so se vršile tam cesarske vaje. Prijeli so ga pri nas doma in grof Reinen je vodil stražo, ki naj bi ga bila pripeljala v trdnjavo ječo. Mene so imeli takrat za njegovo nevesto. To je moralo biti tako. Treba je bilo prikriti, kdo je on, občevanje ž njim pa vendar omogočiti. Grof Reinen je moj sorodnik. V sorodstvu sva po mojem rajnem soprogu. Vedel je, da je kaznjenec moj brat Reinen je bil pri moji rodbini znan kot zadolžen častnik. Pri mojem očetu si je izposodil večkrat večje vsote denarja in potem vse zaigral.

Kot sorodnica sem ga prosila, naj olajša bratov položaj, kolikor more. Brat je bil tedaj rekonvalescent.

Reinen je obljubil vse to in še več. Dejal je, da bo izročil mojemu bratu v Morpiero zavoj, katerega sem mu dala. Obenem z zavojem sem mu vrnila zadolžnico na osem tisoč lir, katere je zgubil v hazardni igri z mojim očetom. Ali je Reinen vedel, da je v zavoju angleška pila, ali tega ni vedel, to mi ni znano. Skrbel je za to, da so prišli z bratom prepozno v Morpiero. Brata so vtaknili v občinsko

Naši vojaki v družbi Poljakinj ob Stripi, kjer se vrše pravkar novi boji z Rusi.

ječo. Ponoči je prepilil mrežo in ušel. Reinen se je moral zagovarjati. Kazalo je zanj slabo, tem bolj, ker ni bil pri polku najboljši zapisan. Znal pa se je pri preiskavi izmuzniti. Za odpust je prosil nato sam.

Potem me je tukaj poiskal. S stotnikom Fernkornom sem bila že zaročena. Grozil mi je, da izda stotniku, čegava sestra sem, in izžemal tako nepretrgoma denar. Z najrazličnejšimi poročili, kje je moj brat zdaj in kje spet zdaj, me je plašil nepretrgoma. Bila sem vedno prepričana, da pogubi ena sama Reinenova beseda mojega brata in ugonobi tudi mojo življensko srečo. Tako sem vedno ustrezala njegovim željam po denarju, ki so bile od dneva do dneva večje.

Prišel je tisti večer. Pri stricu je bila zbrana velika družba. Reinen mi je izsilil malo prej spet nekaj denarja. Pravil mi je, kje je moj brat in da pride kmalu sem in sicer pod imenom Adolf Strebinger. Zahteval je denarja. Naročila sem, naj pride

drugi dan na stanovanje.

Slabovoljna in nervozna bi se bila rada odtegnila družbi. Šla sem v tetino spalnico. Tam sem sedela gotovo pol ure, sama, zatopljena v neprijetne misli.

Naenkrat sem opazila ozek pramen slabotne svetlobe, ki se je prikradel skozi špranjo med vrati iz stričeve pisalne sobe. Pred pol ure sem šla skozi to sobo, pa je bila še temna. Moral je torej nekdo odviti električno luč. Bila sem popolnoma mirna, ker nisem marala, da bi me kdo motil ali opazil.

Pogledala sem skozi špranjo in videla sorodnika Reinen, ki je bil menda ravno kar prišel.

Stopil je naglo k pisalni mizi, odprl s ključem miznico, vzal iz nje šop aktov in odšel ravnotako tiho in naglo, kakor je bil prišel.

Bila sem vsa iz sebe. Reinen gotovo nisem cenila, da bi pa kradel, tega si o njem spet nisem mislila.

Vprašali boste, zakaj nisem tatvine takoj razkričala? Zakaj nisem vsaj drugi dan, ko je bilo radi ukradenih papirjev vse po konci, povedala stricu, kako in kaj?

Imela sem dva vzroka. Prvič sem se bala Reinen, ki je vedel za mojo skrivnost, drugič sem pa čutila napram Reinen le nekakšno hvaležnost zato, ker je pomagal mojemu bratu v Morpiero uiti. Nazadnje je le on rešil mojega brata.

Ko sem videla, kako uvažujejo ukradene dokumente, sem se obrnila na privatni detektivski urad in naročila Reinen opazovati. Storila sem to, da bi zbrala material, ki naj bi govoril proti njemu.

Med pomenkom sem izvedela od strica, da zalezuje policija tudi mojega ženina. To je bil zame strašen udarec. Iskala sem načina, po katerem bi odvrnila policijo od tega napačnega zasledovanja. Pričela sem dopisovati z dr. Žolno, ker mi je dejal stric, da vodi on preiskavo.

Končno sem poklicala Reinen k sebi in mu ukazala, naj vrne ukradene dokumente. Zapretila sem mu, da povem vse stricu, če tega ne stori. Veste, kaj mi je nato prav hladno odgovoril?

(Dalje prihodnjič).

Krajina ob Stripi, kjer so začeli Rusi pravkar novo ofenzivo.

Šeststoletnica češkega kralja Karla IV.

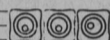
(Glej našo sliko!)

Sin nemškega cesarja Henrika VII. je bil Ivan, ki je postal, šele 14 let star, češki kralj in grof luksenburški. Po očetovi smrti pa ni postal Ivan nemški cesar, nego je bil za nemškega cesarja izvoljen Ludovik Bavarec iz hiše Wittelbachovcev, ne pa Friderek Lepi Habsburžan. Zmaga Ludovika pri Mühlendorfu na Ini je bila predsvem zaslug češkega kralja Ivana, ki je imel izborne češke in bavarske čete pod svojim poveljstvom. Kralj Ivan češki se vobče več boril za druge vladarje kot zase. Bil je vitez, ki je ljubil boj iz veselja do bojevanja. Tako se je boril tudi pri Cresyju za francoskega kralja Filipa VI. l. 1346, dasi je bil že — slep. V tej bitki je bil Ivan tudi ubit. Za vse svoje usluge ni žel Ivan nikjer, niti v lastni obitelji, nobene hvaležnosti. Umril je žalostno smrt kot izobčenec.

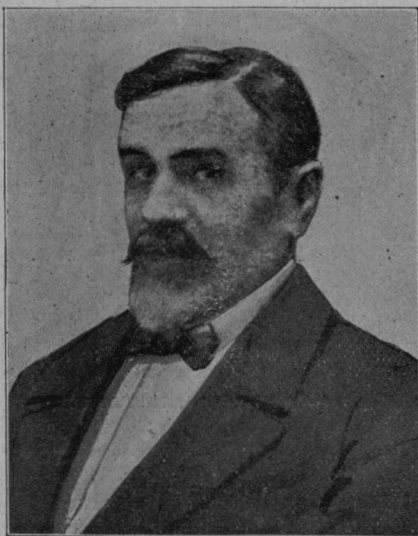
Sin nesrečnega kralja Ivana je bil Vaclav, ki si je kot novoizvoljeni nemško-rimski cesar nadel ime Karla IV. Vladal je od l. 1346 — 1378. kot vzor češkega kralja. Šele 31 let star je postal najmočnejši nemški vladar. Bil je zelo izobražen, znal je več jezikov, najrajši pa je govoril češko, ker je bila njegova mati češka plemkinja Elizabeta, in nemško, ker je bil njegov oče Ivan po rodu Nемеc. Rojen v Pragi, je ljubil Češko, a se je čutil prav toliko Čeha, kolikor Nemca. Dal se je kronati v Pragi od praškega nadškofa in nekaj let pozneje še v Aachenu na Nemškem. Toda Praga naj bi bila glavno mesto ne le Češke, nego vsega nemškega cesarstva. Zato je spravil državno krono, žezlo in meč na Višehradu v Pragi, potem v Vaclavovi kapeli na Hradčinu ter končno na svojem novem krasnem gradu Karlovem Tynu blizu Plzna. Zgradil je v Pragi več palač, mostov, cerkev in zlasti veličastno katedralo sv. Vida na Hradčinu ter cesarski grad na Hradčinu v Pragi. Uredil je zakonodajo, izdal prvi nemški zakonik ter je osvobodil tudi judovstvo, ki so bili po smrti kralja Otokarja zaničevani in zlorabljeni sužnji. L. 1348 je ustanovil popolno vseučilišče v Pragi, ki je bilo sploh prvo vseučilišče v Avstriji. Za to je bila Praga v njegovi dobi središče vede in znanosti ter je živelo v Pragi več tisoč dijakov iz skoraj vse Evrope. L. 1355 pa se je dal s svojo soprogo Ano kronati še v Rimu. Dasi so ga Rimljani prosili, naj živi stalno v Rimu in proglasi Rim za glavno mesto vse rimsko-nemške-češke države, Karl tega ni maral storiti, ker je preveč ljubil Prago in Čehe. Tja se je tudi vrnil. Zanimivo je, da je Karl IV., ki je bil zelo pobožen mož, ostro obsojal takratno življenje pokvarjene duhovščine ter je pisal papežu, naj poskrbi, da duhovščina ne bo le izžemala denar iz ljudstva, nego tudi sama pošteno živela ter na korist države delovala. »Duhovščina krščanstvu več škoduje nego koristi«, je pisal papežu, ki mu je moral — pritrčiti. Oženjen je bil Karel štirikrat. Tudi nemški knezi so prosili Karla, naj se preseli na Nemško ter prepusti Češko sinu Vaclavu. Toda Karel je odgovoril, da donajajo češki rudniki in davki večje dobičke kot vse rimsko-nemško cesarstvo skupaj. Ostal je torej v Pragi, pospeševal vinarstvo,

Nagloma umrli vzorni praški župan, dr. Vladimir Srb, velezaslužen Čeh in prijatelj slovenskih polit. voditeljev.

Oborožena nevtralna Švica: Švicarski najvišji poveljnik Ulrik Wille.

Sir Ed. Casement, bivši angleški poslanik, v zadnjih letih vodja revolucionarnih Ircev. Med zadnjo revolucijo je bil ujet in pričakuje v ječi obsodbe na smrt.

obr, trgovino ter je odprl več gorkih kopeli, med temi najbolj znane Karlove Vare. Z žeditvami, možitvami, s pogajanji in grožnjami je znal Karel silno razširiti meje svojega cesarstva ter je bil kmalu najbogatejši in najmočnejši vladar Evrope. Imel je več vojn, a večina se je iztekla srečno za Karla IV. S francoskimi vladarji pa je gojil posebno prijateljstvo. Imel je tri sinove: Vaclava, Žigo in Ivana; prvemu je zagotovil nasledništvo na svojem vladarskem prestolu, Žigi je izročil Branderburško, Ivanu pa Lužice ali vojvodstvo Gorliško.

Karel IV. je umrl v Pragi l. 1378 in je bil pokopan v cerkvi sv. Vida na Hradčinu.

Nova ruska ofenziva.

Rusi so začeli te dni ob besarabski meji tja preko Volinijo z novo veliko ofenzivo. Ali je ta ofenziva že toliko časa napovedovana pomladanska ofenziva ali je morda započeta na pomoč Lahom, ki so obupno kli-

cali Ruse na pomoč, se ne da reči. Gotovo je, da je ruska vlada vse storila, da je zdaj ruska armada s topovi in streljivom zopet popolnoma preskrbljena. Rusi so nakopili na mejah baje okoli 2 milijona vojaštva in ogromna skladišča vojnega materijala, zlasti, pa silno mnogo topov. Fronta se vleče od Okna na besarabski meji, ob Dnjestru, pri Jaslovču in Bučacu h gorenji Strypi, ob Sapanovu, Berestianih, od gorenji Putilovki, ob dolnjem Styru severozahodno Rafalovke in dalje proti severu. V prvih dveh dneh so blizu Okna dosegli Rusi mal uspeh: naša fronta se je pred bobnajočim ognjem ruskih topov umaknila za približno 5 km ter smo baje izgubili 16 starih topov, ki so bili zazidani v jarke. A že 6. junija so pravondi v bližini naše čete vdrele zopet naprej in osvojile Čarni potok. Povsod drugod so bili ruski napadi odbiti, tako pri Borkavovem, Tarnopolu, Sapanovu na lkvi i. dr. Pri Cebrovu in Kozlovu so Rusi 5. in 6. t. m. dosegli nekaj malih uspehov, a so jih takoj zopet izgubili. Edino izjemo tvori prostor ob gorenji Putilovki, kjer so se naše čete okoli Lucka nezatno umaknile in izgubile par topov.

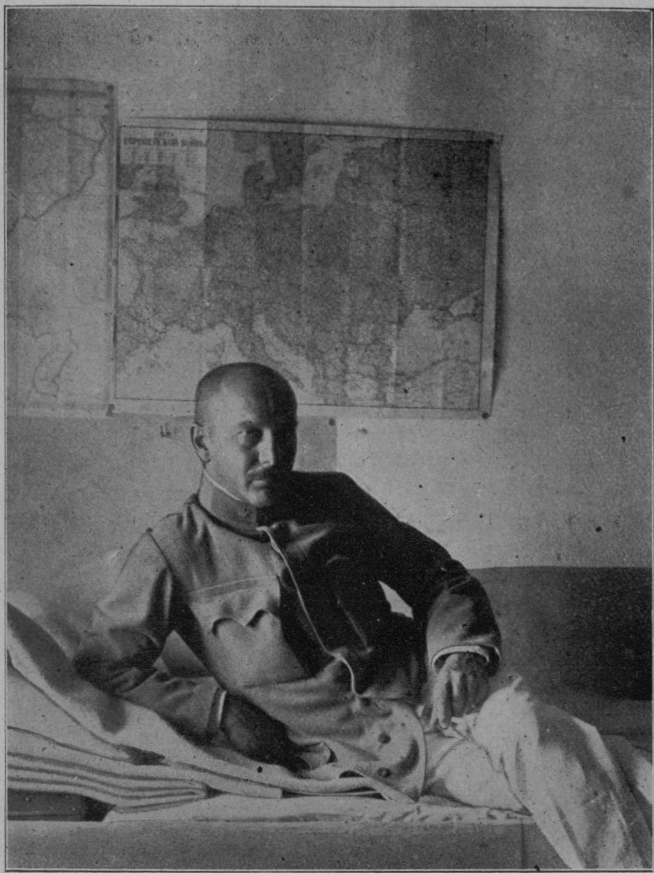
Gotovo je, da je ta nova ruska ofenziva še hujša kot je bila ona koncem decembra 1915 in spočetka meseca januarja t. l. Rusi imajo namreč zdaj več topov, municije in čet. Toda jarki in naše utrbe so danes tudi bolje zavarovani in utrjeni ter ima naša armada tudi več topov in čet. Ni se torej bati, da bi Rusi mogli vdreti naprej. Tudi nova Ruska ofenziva se gotovo izjalovi prav tako, kakor so se ponesrečile doslej še vse. Spretnost naših poveljnikov in junaštvo naših čet sta nepremagljivi!

Slika iz Ljubljane.

Ne vem, kako se godi drugim mojim časnikarskim tovarišem, ali jaz se moram vedno iznova jeziti, ker me ustavljajo ljudje ter zaupno šepetanje uprašujejo:

»Kaj je novega?«

Tristo zlomkov! Kaj sem raznašalec novic? Toda znanci se opravičujejo:

Avstrijski častnik — ruski ujetnik v svoji sobici v Krasnojarsku v Sibiriji. Edini okras sobe so zemljevidi.

Naše vojne invalide uče v Pragi umetnega vrtnarstva.

»Vi ste častnikar! Vi zveste vse novice prvi in veste marsikaj, česar ne vemo drugi!«

V meni kar kipi. Recimo da častnikarji zvemo vojne in druge novice prej kakor drugi ljudje. A kaj zato? Ali jih naj trosimo na cesti? Zakaj pa peki ne rastresajo po cestah kruha ali mesarji mesa, le zato, ker bi ljudje radi jedli? Mi častnikarji pa naj mečemo novice med ljudi kar tako! Danes je vse dvokrat ali trikrat dražje, pa še srečen si, če moreš kupiti kar potrebuješ. Od česa naj žive časopisi in časnikarji, če bi razmetavali svojo robo po cestah »gratis« med radovedneže? Če kupuješ moko, zdrob, maslo, sir, kruh, vino in črešnje, pa kupuj še novice! Kupuj časopise, saj človek ne živi le od kruha in mesa, nego tudi od pametne besede. Časopis je duševni kruh, brez katerega se tudi ne more živeti, vsaj inteligen ten človek ne! Zato odgovarjam vsakomur, ki me vprašuje: »Kaj je novega?« Z novim vprašanjem:

»Ali imate 24 vinarjev?«

»Čemu?«

»Le dajte 24 vin. pa vam povem! Če nočete dati — na svidenje!«

Marsikdo se čudi, gleda debelo, maje glavo, miga z rameni. Nekateri gredo dalje, drugi pa dajo denar.

In primem ga pod pazduho, odvedem k prvi tobakarni, ondi kupim poslednjo številko »Tedenskih Slik« ter mu jo izročim:

»Blagovolite čita ti! Tu je mnogo novic in lepih novih slik. Če pa Vam ni dovolj, kupite še »Slovenski Narod« in »Lj. Zvon«!«

In grem dalje. Dosegel sem s tem, da me že mnogo znancev sploh več ne vprašuje po novicah; drugi pa so se izpremenili v naročnike. Sporočam to sredstvo v splošno posnemanje. Naročnikov je treba vsem listom, tudi našim »Tedenskim Slikam«, ki imajo največ najnovejših slik, novic, člankov i. dr. Le čitajte in kupujte jih!

Razne vesti.

Angleška križarka »Hampshire« s Kitchenerjem na krovu potopljena. Višji poveljnik velikega angleškega brodovja javlja, da mora na svoje obžalovanje naznaniti, da je bila vojna ladja »Hampshire«, ki je s Kitchenerjem in njegovim štabom na krovu bila na potu v Rusijo, v zadnji noči zapadno Orkney-otokov vsled mine ali vsled torpeda potopljena. Morje je bilo jako viharo, dasi so bili takoj storjeni vsi mogoči koraki zaradi hitre pomoči, se je bati, da je malo upanja, da je kdo ostal pri življenju. Oklopna križarka »Hampshire« je bila leta 1903. zgrajena, je obsegala 11.000 ton in imela 30 topov ter 655 mož posadke. Vojni minister lord

Srečko Stegnar, odličen slovenski učitelj in glasbenik, marljiv kulturni delavec, umrl v Mariboru.

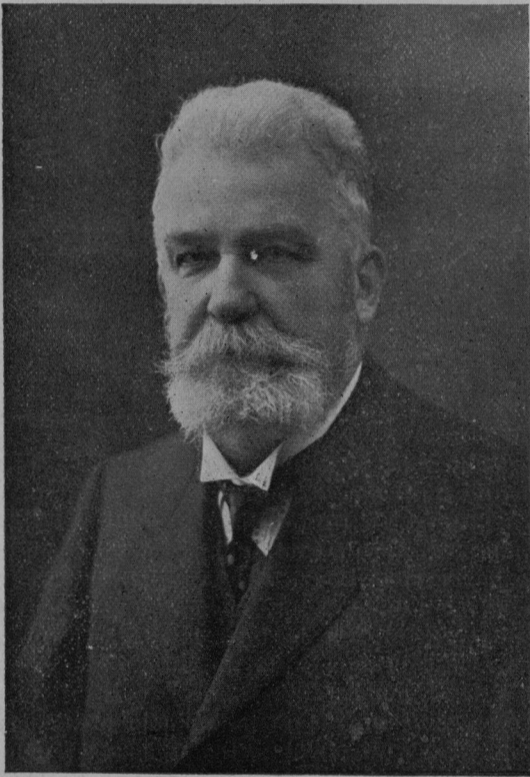
Kitchener se je nahajal na carjevo povabilo in po naročilu angleške vlade na potu v Rusijo, da se razgovarja o važnih vojaških in finančnih vprašanjih. Smrt ministra lorda Kitchenerja je povzročila veliko senzacijo in žalost v Londonu. Kitchener je bil irskega pokolenja. Rojen je bil 24. junija 1850 v Crotter House. V državno službo je vstopil leta 1871. Leta 1882. je prišel v Egipt. Odlikoval se je v raznih bojih in je postal leta 1892. vrhovni poveljnik egiptovske armade. Kot tak je priboril odločilno zmago pri Omdurmanu in 2. septembra 1898 vzel Chartum. Nato je postal generalni guverner v Sudanu. Leta 1899. je postal načelnik angleškega generalnega štaba in leta 1900. vrhovni poveljnik v Južni Afriki, kjer je uničil bursko svobodo. Nato je bil (1902) imenovan za vrhovnega poveljnika indijske armade. Vedno je zmagal. V sedanji vojski je Kitchener igral veliko vlogo. Bil je vojni minister. Dardanelska in solunska akcija je njegovo delo. Znano je tudi, da je zbral milijonsko takozvano Kitchenerjevo armado. Z njim je utonil velik vojak in zmagalec.

Slavnost 50 letnice bitke pri Kustoci se vrši v Ljubljani 25. junija. Take patriotične slavnosti pa naj bi se vršile tudi v vsaki župniji, ker se samoobsebi razume, da bo radi prometnih ovir udeležba v Ljubljani mogoča le iz bližnjih krajev. Želeti pa bi bilo, da se v spremstvu svojih županov v Ljubljani zbero vsi veteranci iz Kranjske, ki so sodelovali v bojih l. 1866.

Slovenska pesem. Josip Štukelj, predmojster pri neki 30·5 cm možnarski bateriji piše: Na veliko soboto že pozno zvečer je prišlo povelje, da moramo nastopiti in sicer: Ogri skupaj, Nemci skupaj in Slovenci zopet skupaj, nakar smo začeli peti velikonočne in nekatere narodne pesmi. Ker je bil poveljnik Oger, so imeli Ogri prednost in začeli prvi peti, potem Nemci in najzadnje Slovenci. Ko pa smo nehali, je rekel častniški namestnik: »Niemand kann so schön

singen, wie die Slowenen«. (»Nihče ne zna tako lepo peti, kakor Slovenci.«) Nato nam je razdelil nekaj prav dobrih smodk. Zatorej, slovenski fantje: Glavo visoko! Skloni jo samo takrat, kadar žvižga sovražna krogla v smeri proti tebi.

Oporoka češkega umetnika. Pretekli teden je umrl v Pragi slavni češki kipar profesor Stanislav Sucharda. V svoji oporoki je odredil glede pogreba to-le: »Svoje telo izročam češki zemlji. Ljubil sem jo in v njej bom mirno počival. Oblecite me v surko! Priprost spomenik iz kamna ali mramora naj mi izdela brat Vojta po enem mojih del. Pogreb naj bo, prosim, čim enostavnejši; — nikdar nisem ljubil sijajnega življenja in rad bi se ločil skromno od tega sveta. Ob grobu mi zasadite lipo! Prostor naj mi izberejo žena in otroci!« — Profesorja Sucharda so pokopali na stroške praške občine, uklonili pa so se umetnikovi zadnji želji in pogreb se je vršil tiho in skromno, bez petja in gora...

Šolski svetnik Luka Lavtar, profesor na mariborskem učiteljskišču, znamenit slovenski šolnik, umrl v Mariboru.

Zlato in srebro obdrži tudi med vojno in po vojni svojo vrednost. Varno je torej naložen denar, če si kupite zlato ali srebrno uro, verišico, prstan i. dr. Bogato izbiro po nizki ceni ima tvrdka H. Suttner v Ljubljani št. 5, Mestni trg, ki pošlje bogato ilustrovan cenik vsakomur zastoj in poštine prosto. Naročite si ga z dopisnico takoj.

Vredno, da se zabeleži. »Srečkovno zastopstvo« v Ljubljani (glavno zastopstvo srečkovnega oddelka Češke industrijske banke v Pragi prejelo je te dni srečkovno naročilo iz daljne Azije od tam bivajočega veleposelnika brata Hrvata. Ker ima imenovani zavod od poprej naročnike iz širne Evrope, Amerike, Afrike in Avstralije, služi sedaj še naročilo iz Azije »Srečkovnemu zastopstvu« v ponos in dokaz, da je znano po vsem svetu.

Darujte za „Rdeči križ!“

Solnčne pege

kakor tudi rudeče lise na obrazu in na nosu, priščeki, mozoli, gube in vela koža zginejo zajamčeno po stari izkušeni dr.-ja A. Rix-a pasti pompadour Popolnoma neškodljivo. Poskušnje K1 — velika škatlja K 3'30. Dr.-ja A. Rix-a biserno mleko, tekoči puder, roza, bel in naravno žoit, 1 steklenica K 3'30.

Pošlje diskretno dr. A. Rix. kosm. laboratorij, Dunaj IX. Lakierergasse 6,10.

Zaloga v Ljubljani: parf. A. Kanc in Adrija-drogerija.

Alojzij Koprivec, nadučitelj v Selcah na Gorenjskem, vrl čebelar, padel na ruskem bojišču.

Kaj pa pred Solunom? Francozi in Angleži v Solunu ne drže rok križem, marveč zasedajo grško ozemlje proti vzhodu in proti zahodu in tako vsak dan bolj ogrožajo zvezno črto v Carigrad. Umevno, da tudi osrednji velesili ne počivata. Železnica v Macedoniji je popravljena, kolodvori razširjeni, zgrajene nove proge. V južni Macedoniji je zgrajenih mnogo novih cest, ki bodo zadoščale prometu z največjimi avtomobili. Čudovito je, kar so v teh mesecih zgradili avstrijski, nemški in bolgarski pionirji. Zagotovljen je dovoz najtežje artiljerije. — Z gotovostjo se potrjuje, da vozijo ostanke srbske armade, ki so jih bili rešili na Krf, na macedonsko fronto. Srbov je baje še okoli 50.000 pod puško.

Obsodba radi poskušene goljufije na škodo vojaškega erarja. Trgovec, najzadnje črnovojnik Franc Šmalc iz Rudolfovega je bil obsojen s sodbo vojnega sodišča vojna pošta 330 z dne 19. aprila 1916 radi hudo delstva poskušene goljufije na škodo c. in kr. vojaškega erarja v petletno težko in poostreno ječo. Vzrok obsodbe je bil, da je Franc Šmalc po zimi 1915 nekemu c. in kr. monturnemu prejemnemu mestu dobavil mesto pristne ovčje volne, manj vredne ali nerabljive nadomestke, kakor strojarske

volne, dlako rogate živine in prešičev v zavojih, prirejenih za prevaro.

Uganka. Po Ljubljani kroži naslednji dovtip: »Zadaj licej, spredaj muzej«. Kaj je to? — O neprimerni modi se sedaj veliko piše in po pravici; kajti čimveč je gorja med svetom, tembolj razkošno se nosijo nekatere ženske osebe po mestih, kakor bi nalazašč drážile in izzivale. Če se mlado dekletce malo bolj pošopiri in nakiti, bi se še potrpelo; — da jih pa posnemajo stare »hiše«, ki so jim že lasje osiveli in ki bi bilo bolje, če bi mislile na smrt, je pa skoraj nedopustno. Ali se zavedajo, kako so smešne, zlasti če posnemajo mlade deklice v novi modi kratkih, širokih kril? Ljubljanci so izvečine pametni, pa so to starejše »norice« takoj obsodili s primero: »Zadaj licej, spredaj muzej«. Hočejo reči: Zadaj izgleda, kakor mlada licejska gojenka; ako jo spredaj pogledaš, pa sodi po starosti že za muzej.

Karol Renčelj, podčastnik iz Dan hiš. št. 23, kraj Sežane, je junaške smrti zadet od sovražne krogle v srce padel v boju v Karpatih dne 18. julija 1915. Služil je kot vodnik pri 5. stotniji 97. pešpolka. Za vzglednim komaj 25 letnim mladeničem, vzornim in nade vzbujajočim vrlim gospodarjem žaluje mati vdova, brati in sestre. Dva brata sta še v vojni. Eden je vjetnik na Ruskem, drugi se bojuje ob Stripi. Bodi padlemu večer spomin!

Prehlajenje, prepih in vlažno vreme nas ne prestrašijo več, ne prinašajo nam več revmatičnih bolečin, odkar vporablamo Fellerjev bolečine blažeči rastlinski esenčni fluid z znamko »Elsa-fluid« kot vdr galno sredstvo. Vdrgavanje z »Elsa-fluidom« ožive kroženje krvi ter tvorijo tako najbolj sijajno profilateso proti revmi, protinu, iskias, podagri in podobnim bolestim. 12 steklenic pošilja poštine prosto za 6 kron lekar E. V. Feller, Stubica, Elsa-trg št. 280, (Hrvatsko). Čez stotisoč zahvalnih pismem in zdravniška priporočila. Fellerjeve odvajalne rabarbarske kroglice z znamko »Elsa-kroglice«, 6 škatelj 4 K 40 v poštine prosto.

... Poravnajte naročnino! ...

MARIJA TIČAR,

Ljubljana,

Sv. Petra cesta 26. Šelenburgova ulica 1.
nasproti kazine

Prva špecialna trgovina
umetniških, vojnih, pokrajinskih in drugih
razglednic

Priznana največjo izbiro na drobno in debelo.

Krasni albumi za umetniške razglednice
pravkar došli.

Umetniške razglednice
v največjem izboru, najlepše izdelane.

Vojne razglednice

Najnovejši posnetki z vseh bojišč, kakor tudi dopisnice: **Ljubavne, lepe ženske glave, cvetje, svete, čestitke, šaljive, prirodne, vojaške** itd. od najcenejših do najfinejših vrst od 5 do 14 kron po 100 kom.

Pisemski papir 10/10 in 100/100 najceneje priporoča trgovcem in preprodajalcem tvrdka

Rudolf Polaček
veletrgovina in založba dopisnic
Zagreb, Jurišičeva ulica 21.

Naročite se na list „Tedenske Slike“, ki je najbolj zanimiv in najboljši slovenski ilustrovani tednik! Razširjajte ga in pridobivajte mu novih naročnikov.

KMETSKA POSOJILNICA

R. Z. Z. N. Z.
obrestuje hranilne vloge po
Hranilnih vlog: dvajset milijonov. Popolnoma varno

4 3/4 0/0

LJUBLJANSKE OKOLICE

V LJUBLJANI
brez vsakršnega odbitka
naložen denar. Rezervni zaklad: nad 900.000.

IVAN JAX IN SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17
priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev
in strojev za pletenje (Strickmaschinen).

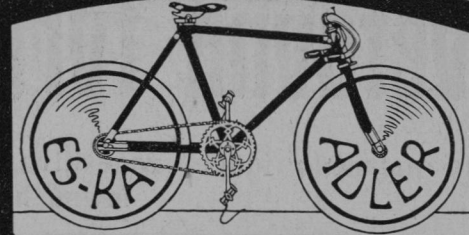
Brezplačen
pouk v ve-
-zenju -
Tovarna v
Linciu usta-
novlj. 1867.

Zahtevajte
cenik, ki ga
dobite
brezplačno
in poštine
prosto.

Naročite in razširjajte „Tedenske Slike“!
Pridobivajte novih naročnikov! Čim več
bo naročnikov tem bolji bo list, zrno do
zrna... kamen do kamena...

GORČEVA

**KOLESA PRIZNANO NAJ-
BOLJŠA SEDANJOSTI X**

A. GOREC

LJUBLJANA MARIJE TERE-
ZIJE CESTA št. 14 NOVI SVET
NASPROTI KOLIZEJA ZAH-
TEVAJTE PRVI SLOV. CENIK
BREZPLAČNO

Najbolje darilo trpečemu vojaku je

MORANA

Reši ga in brani nadležne golazni:
uši, stenic in vsakega mrčesa. Izvrstno
sredstvo je tudi proti ozeblini, hrastam
in vsaki kožni bolezni. — Naroča se:

M. SKRINJAR, TRST

Via Castaldi 4, I.

Cena: Liter 4 K. 1/2 l 2 K. 1/4 l 1 K.

Da olajšamo odpošiljatev in troške,
pošljemo naravnost na dotični stan vo-
jaka. Pošlje naj se denar in natančen
naslov dotičnega.

Morana je popolnoma prosta vsake
razjedajoče kisline, torej neškodljivo
človeškemu zdravju, tkanini i. t. d.

Selenburgova ulica 1
(zraven trgovine Tičar)

Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

5 kg la milo za perilo K 10.—

pošilja kot najboljše nadomestilo za drago jedrnat
milo, plača se naprej.

Kemična tovarna Karl Illek, Sternberg, Morava.
Preprodajalcem visoki popust.

Zajamčen uspeh, drugače denar nazaj

Tisoče zahvalnih pisem za vpogled
na razpolago

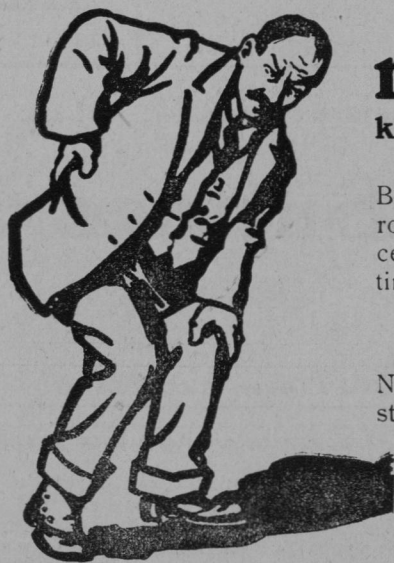
Bujno lepo oprsje

dobite, če rabite
med. dr. A. Rixovo prsno kremo
oblastveno preiskano, jamčeno neškodljiva.
Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. —
Zunanja raba. — Pušica za poskušnjo
K 3'30, velika pušica, ki zadostuje za uspeh
K 8'80. Kosm. Dr. A. Rix laborat, Dunaj IX.,
Lakiergasse 6/O. Razpošilja se strogo dis-
kretno Zaloge v Ljubljani: Parfumerija
A. Kanc in drogerija „Adrija“.

Maček & Komp.,

:: Franca Jožefa cesta 3 ::
LJUBLJANA.

ZALOGA IZGOTOVLJENIH
OBLEK, ZA GOSPODE
:: DEČKE IN OTROKE, ::
NAROČILA TUDI PO MERI.
SOLIDNA POSTREŽBA.
ZALOŽNIK C. KR. PRIV. JUŽ.
ŽELEZNICE.

Ali se hočete svojega

revmatizma

korenito iznebiti?

Na tisoče je ozdravljenih!

Bolečine v udih in členkih, otekli udje, skrivljene
roke in noge, trganje, bodenje v raznih delih telesa,
celo oslabele oči so posledice revmatičnih in pro-
tinskih bolečin.

**Nujam Vam naraven produkt za
zdravljenje!**

Nobena universalna medicina, temveč zdravilno sred-
stvo, ki je dobrotna narava daruje bolnim ljudem.

Vsakemu brezplačna poskušnja.

Pišite mi takoj, da Vam pošljem svoje zdravilo in poučno
razpravo brezplačno. — Postanete hvaležen moj privrženec.

Ekspedicija: Opern-Apotheke Budapest, VI. Abt. 255.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

: Delniška glavnica 8,000.000 kron. :

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Priporoča nakup srečk za 3. razred V. c. kr. avstrijske raz-
redne loterije.

Žrebanje za ta razred dne 15. in 17. februarja 1916.

Cena za igralce prejšnjega razreda: 1/1 srečka K 40.—, 1/2 srečke K 20.—,
1/4 srečke K 10.—, 1/8 srečke K 5.—. — Cena za novovstopivše igralce:

1/1 srečka K 120.—, 1/2 srečke K 60.—, 1/4 srečke K 30.—, 1/8 srečke K 15.—.
Naročila se vrše najugodnejše po poštni nakaznici.

Sprejema vloge na knjižice in na
tekoči račun in jih obrestuje po

4 1/2 0/0 čistih.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

A. & E. Skaberné

Ljubljana, Mestni trg 10
 špecialna trgovina pletenin,
 trikotaž in perila

priporoča svojo veliko zalogo,
 kakor:

Športno in vojaško perilo in sicer: nogavice, gamaše, dokolenice, snežne kučme, rokavice, žilogrelce, sviterje, pletene srajce in spodnje hlače iz volne, velblodje dlake in bambaža.
 Perilo za dame in gospode iz šifona, cefirja, in flanele.
 Perilo za dečke, deklice in dojenčke.
 Gumijevi plašči, nahrbtniki i. t. d.

Na debelo in drobno.

Priporoča se
 umetna knjigovoznica
IVAN JAKOPIČ,
 LJUBLJANA.

Mazilo za lase

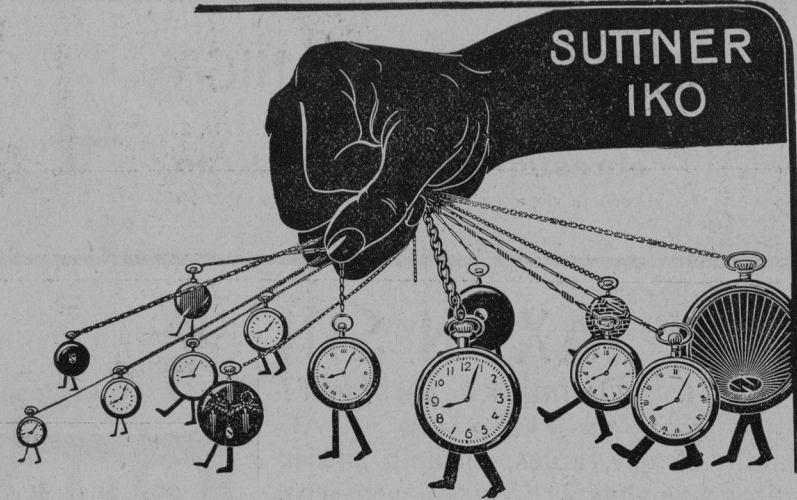
varstv. znamka Netopir
 napravi g. Ana Križaj v Spodnji Siški št. 222 pri Ljubljani.
 Dobi se v Kolodvorski ul. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi.
 V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Stekl. po 3 in 4 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las.
 Za gotovost se jamči. Zadostuje steklenica. Spričevala na razpolago.

SANATORIUM · EMONA
 ZA · NOTRANJE · IN · KIRURGIČNE · BOLEZNI · PORODNIŠNICA.
 LJUBLJANA · KOMENSKEGA · ULICA · 4
 ŠEF · ZDRAVNIK · PRIMARIJ · DR · FR · DERGANČ

SPQR

HENRICUS SPRECIARIUS DEL ACALIS

AVGVSTO
 LES · VA · AVS ·
 EG · W · AB · OLLI ·
 E · M · O · N · A ·
 S · N · N · S ·

Svetovna tvrdka Suttner ima

samo natančno idoče, zanesljive, trpežne ure, katere staremu dobremu imenu hiše čast delajo.

St. 410. Nikelnasta Anker-Roskopf-ura	K 4:10	Št. 712. Nikelnasta IKO - ura, 15 kamnov	14:—
„ 705. Roskopf - ura, kolesje v kamnih	„ 5:90	„ 1450. Bela kovinasta verižica	„ 2:80
„ 719. Srebrna remontoar-ura	„ 7:80	„ 865. Bela kovinasta verižica, priprosta	„ 1:—
„ 600. Žepna ura z radijem, se po noči sveti	„ 8:40	„ 916. Srebrna verižica, masivna	„ 3:20
„ 449. Roskopf-ura, dvojni pokrov	„ 7:20	„ 422. Nikelnasta športna verižica	„ 1:75
„ 518. Ploščnata nikelnasta kavalijska ura	„ 7:50	„ 979. Srebrni obesek „cesarjeva podoba“	„ 2:—
„ 803. Damska ura, jeklena ali nikelnasta	„ 7:90	„ 213. Srebrni prstan z kamnom	„ 1:40
„ 804. Srebrna damska ura	„ 9:50	„ 211. Srebrni prstan z kamnom	„ —90
„ 1544. Usnjata zapestnica z uro	„ 10:50	„ 1063. Prstan, zlato na srebro	„ 2:70

Vsaka ura je najnatančneje preizkušena.

Razpošilja se
 po povzetju ali če se denar vnaprej pošlje.

Krasni cenik
 zastoj in poštine prosto.

Neugajajoče
 se zamenja!

Lastna tovarna ur v Švici! — Lastna svetovna znamka „IKO“, najboljša preciz. ura.

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5.

Nobene podružnice. Svetovna razpošiljalnica. Nobene podružnice.

Poravnajte naročnino!

Poslano.

G. pl. Trnkoczy, lekarnar v Ljubljani.

Moja soproga je zadnjega sinčka s Sladinom „sladni čaj“ zredila. Fant je poldrugo leto star, čvrst in močan in ni bil še sploh nič bolan. Pri prejšnjih treh otrocih je rabila razne redilne moke, s kojimi ni niti približnjega uspeha imela. Sladin priporočam vsem staršem.

Spoštovanjem
 Makso Kovač, c. kr. voj. uradnik.
 V Pulju, 23. marca 1914.

Ako naročite in to storite nenudoma,

- 1 srečko avstr. rdečega križa
- 1 srečko ogrskega rdečega križa
- 1 srečko budimpeštanske bazilike
- 1 dobitni list 3% zemlj. srečk iz leta 1880
- 1 dobitni list 4% ogrsk. hip srečk iz leta 1884
- 12 žrebanj vsako leto, glavni dobitek 630.000 kron

dobite igralno pravico do bobitkov ene turške srečke v znesku do 4000 frankov popolnoma zastoj
 Pojasnila in igralni načrt pošilja brezplačno:
Srečkovno zastopstvo 3, Ljubljana

Mesečni obrok za vseh pet srečk ozir. dobitnih listov samo 5 kron

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.— celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za Ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, 1. nadstropje